

Chương 11

Kết Thúc

Triệu Lập Đông tươi cười đầy đùa cợt, lén lút ngó nghiêng ngoài cửa sổ của Phong Đình.

Bên trong truyền đến tiếng hát ngâm nga lạc nhịp của Phong Đình, “Gội rửa lâu... Mỹ nhân gội rửa lâu... Mỹ nhân gội rửa lâu cả người thơm ngào ngạt...”

Nàng cẩn thận đẩy cửa sổ hé ra một đường, dùng mắt quan sát bên trong, chỉ thấy bình phong đã che mất bóng dáng của nàng, mà tất cả quần áo lại vắt ở bên trên.

“Bà diên này lại làm cái quỷ gì vậy? Chạy tới nhà người khác tắm rửa à.”

Còn lớn tiếng hát hò để mọi người đều biết, đang hi vọng có thể để mọi người biết Đại tiểu thư nàng đang tắm sao?

Mà Trình Mặc cùng mấy bằng hữu đến làm khách đang ở đây, nếu bọn họ nghe được chắc chắn sẽ rất xấu hổ!

Hôn lễ của nàng và Trình Mặc đang trong không khí chuẩn bị hùng hực, thế nhưng cái người Phong Đình này vẫn chưa từ bỏ ý định, còn luôn dùng thân phận thân thích mà không chịu rời vương phủ, ảo tưởng có thể thay nàng trở thành nương tử.

Vị trí của nàng trong lòng Trình Mặc mới không dễ dàng thay thế như vậy!

Tuy nàng có thể trở thành Vương phi nhưng thực sự là đánh bậy đánh bạ mới được, đến cả phụ mẫu cũng nghĩ đó phải là vận may cút chó hàng độc nhất, đến tận bây giờ vẫn không thể tin vận khí nàng lại tốt như vậy.

Bọn từ từ đầu đến cuối cùng không thể tin chỉ ra ngoài một chuyện mà sau khi trở về chẳng những con gái đã tìm được mối lương duyên mà ngay cả đứa con trai khiến bọn họ lo lắng kia cũng tìm được người như ý.

Bọn họ bị Thái tử gọi nhạc phụ nhạc mẫu thì thiếu chút là chân đã mềm nhũn rồi, còn nói lời từ chối kiêu gì nữa?

Đành phải than một tiếng ông trời đã định trước, sau đó liền đặt hi vọng hương khói sau này lên người nữ nhi, nhưng muốn Vương gia nhà người ta đi ở rể thì cũng chẳng nói nên lời.

Ai bảo một đôi trai gái nhà bọn họ may mắn, mỗi người kia đều không phú thì quý hết rồi!

“Có lẽ Phong Đình cho rằng Trình Mặc sẽ kìm nén không được mà qua đó nhìn nàng tắm rửa đi, thật sự là suy nghĩ quá nhiều.” Nàng cúi đầu khẽ nói với Xuất Gia Nhân trong túi mình.

Xuất Gia Nhân ngoẹo đầu, chi chi hai tiếng, dường như vô cùng đồng ý với lời của nàng.

Hiện giờ Xuất Gia Nhân và nàng đã thành một giuộc, hoàn toàn là đồng bọn cùng một chiến tuyến.

Dù sao nàng đã chăm sóc nó lâu như vậy, ít nhiều cũng coi như là phụ mẫu sống lại của nó, nếu không có nàng dùng mọi cách bảo vệ thì Xuất Gia Nhân đã sớm biến thành một cái khăn choàng rồi.

“Cái người chán ghét này bao giờ mới bằng lòng về nhà nàng chứ.” Nàng tiếp tục xả oán giận với Xuất Gia Nhân, “Nàng có chết cũng không đi, thực sự là vô cùng đáng ghét!”

Xuất Gia Nhân dường như hiểu được phiền não của nàng mà cũng gật gật đầu theo.

Nó chi chi vài tiếng, bò vào từ cửa sổ rồi nhanh như chớp bám lấy bình bóng, dùng móng vuốt tóm hết y phục của Phong Đình rồi linh hoạt kéo đến bên cửa sổ.

Triệu Lập Đông nhanh chóng nhận lấy, cười nói: “Người trộm quần áo của nàng làm gì đây? Ha ha.”

Xuất Gia Nhân đi lại mấy lần, đến ngay cả cái đai lưng được vắt tương đối cao cũng không buông tha, từng cái bị kéo đến gần cửa sổ để nàng dùng tay cầm ra.

“Lần này nàng không có y phục, chắc chắn sẽ ngâm nước đến nhũn hết da, khà khà.”

Lúc dường như Xuất Gia Nhân còn có kế hoạch tốt hơn, nhảy đến cửa sổ, không ngờ lại dùng hai chân trước làm động tác cúng bái với nàng.

Nàng ngạc nhiên nói: “Đây là muốn làm gì chứ?”

Xuất Gia Nhân hôm nay có vẻ vô cùng vui vẻ.

“Chi chi chi!” Nó xoay người bỏ chạy, nàng ôm một chồng y phục chạy cùng nó, thế nhưng Xuất Gia Nhân lại dừng lại, xoay người làm động tác cúng bái với nàng.

Triệu Lập Đông có chút rõ ràng “Người muốn bảo ta ở đây chờ sao?”

Nàng hẳn đã đoán đúng rồi, bởi vì khi nàng dừng lại thì Xuất Gia Nhân liền vui vẻ chạy đi, nhanh như một làn khói.

Triệu Lập Đông đành phải lùi xuống dưới cửa sổ, ôm một chồng y phục chờ đợi.

Một lát sau, nàng đột nhiên nghe thấy một hồi âm thân chó sủa rất lớn, mà Xuất Gia Nhân cùng một đoàn ánh sáng bạc chạy về phía nàng, đuổi sát phía sau đúng là có bốn, nam con chó đen hung ác.

Mà đằng sau là một nam nhân xa lạ đầy vẻ lo lắng đang lớn tiếng trách mắng chú chó.

Nàng nhất thời há học mồm, “Không thể nào!”

Trình Mặc có một người bằng hữu hôm nay đặc biệt dẫn theo năm chú chó săn hung mãnh đến để mọi người có thể nhìn xem thành quả huấn luyện của hắn.

Xuất Gia Nhân đến trước mắt nàng, động tác đẹp mắt nhảy vào gian phòng từ cửa sổ, mà chú chó hung ác nhào vào cửa sổ, điên cuồng sủa.

Triệu Lập Đông vì chôn chó mà vội vàng ném y phục ra đằng sau, vút đến cạnh bụi hoa.

Tiếp đó chỉ nghe thấy vài tiếng hét chói tai từ trong phòng, còn có âm thanh rầm rầm đuổi nhau, tiếng nước chảy, chó sủa rồi thành một đống, Triệu Lập Đông vội vàng đứng dậy từ trong bụi hoa, chạy đến cửa sổ nhìn xem.

“Ông trời ơi!”

Chỉ thấy năm con chó mực to lớn hung mãnh đang đuổi theo Xuất Gia Nhân, không ngừng chạy, nhảy, nhào lên, bày trí trong phòng bị đập đến lung tung, bình phong cũng bị xô đổ, mà Phong Đình đang dùng hai tay che cơ thể trần trụi của mình, ở trong thùng tắm không ngừng hét chói tai.

Vừa nghe thấy tiếng hét chói tai, chủ của mấy chú chó Vương Hỉ Bảo rất lo lắng, vội vàng chạy vào phòng để ngăn mấy con chó ghê quá lại.

Hắn vừa xông vào thì liền nghênh diện một nữ nhân lỏa thể đang không ngừng hét chói tai bỏ nhào tới, hắn theo bản năng dang tay ôm lấy nàng, cả hai người liền ôm nhau ngã xuống đất.

Còn Xuất Gia Nhân lại nhảy ra khỏi cửa sổ, mà con chó mực sủa đuổi theo ra ngoài như một tia chớp lóe lên trước mặt Triệu Lập Đông đang ở cạnh cửa sổ, không ngờ nàng lại trượt chân, ngã mặt lên trời ngã một cú.

Xuất hiện trước mắt nàng là Trình Mặc với vẻ mặt kinh ngạc, Phong Diệc Nhiên thì nhìn bằng ánh mắt nghi hoặc, còn có một người xa lạ khác nàng không biết cũng nhìn nàng.

Thì ra mọi người đều bị hành động kích động đột ngột của chú chó săn dẫn qua đây, chẳng qua chủ nhân Vương Hỉ Bảo chạy nhanh hơn một chút thôi.

“Bánh bao nhỏ, nàng ở đây làm gì vậy?”

“Ta, ta không làm gì cả... A, Phong Đình có chút rắc rối.” Nàng vội vã chỉ vào trong phòng, nhảy dựng lên nói.

Phong Diệc Nhiên vội vàng nói: “Phong Đình ở đây làm gì chứ?”

Hắn vừa nói xong thì chân cũng không đứng yên mà chạy vào trong phòng, kết quả lại thấy muội muội đang trần truồng nằm trên người Vương Hỉ Bảo.

Nàng vẫn nhắm mắt hét chói tai, “Thật đáng sợ, thật đáng sợ, làm ta sợ muốn chết.”

Mà hiển nhiên Vương Hỉ Bảo cũng bởi vì diễm phúc tự dung mà đến này khiến cho sợ tới mức cả người cứng ngắc, không biết nên làm gì.

“Này! Các ngươi đang làm gì vậy?” Phong Diệc Nhiên hô to, vội vàng cởi áo bào của mình che Phong Đình, lại lôi nàng ra khỏi cái ôm của Vương Hỉ Bảo.

Vương Hỉ Bảo ngơ ngác nói: “Ta, ta không biết gì, nàng đột nhiên nhào đến, ta cũng kinh hãi.”

Phong Đình thì lại khóc nói: “Trời ơi, khiến muội sợ muốn chết.”

Nàng vừa nhìn thấy Trình Mặc, theo thói quen muốn bỏ nhào tới để được hắn an ủi, nhưng Triệu Lập Đông lại nhanh chóng chắn ngang, dang tay bảo vệ Trình Mặc thật cẩn thận.

“Phong Đình, ngươi đang trần truồng đấy, muốn ôm tương công của ta, quá không có phép tắc rồi!”

Thật là, nàng cũng dừng nghĩ bởi vì việc này mà muốn Trình Mặc chịu trách nhiệm.

Phong Diệc Nhiên tức giận nói: “Phong Đình, muội không có việc gì lại đi đến vương phủ tắm để làm gì? Muội ôm Vương phó tướng như vậy thật sự muốn hù chết ta!”

Nhiều người như vậy, tất cả đều nhìn thấy nàng không mặc gì ôm Vương phó tướng, nếu như truyền ra ngoài thì ai còn muốn lấy nàng nữa?

“Ta không hề ôm hắn? Ca ca, huynh hiểu lầm rồi, muội là bị dọa sợ.” Không thể nào, khi nãy nàng lại không mở mắt thực sự là sai lầm mà.

“Muội theo ta về nhà ngay, mất mặt.”

“Muội không muốn, muội muốn ở lại vương phủ.”

“Không được, muội về nhà ngay cho ta. Ta muốn để phụ mẫu tự quyết định thay muội, thành thân với Vương phó tướng cũng không tồi, việc này cũng không tính là khó giải quyết.”

Phong Đình trừng to mắt, “Muội mới không cần gả cho hấn.”

“Không phải do muội, muội nghĩ lại chuyện bản thân vừa mới làm xem, còn có thể gả ra ngoài mới là có quý.”

Cũng không quản huynh muội Phong gia cãi nhau ỏm tỏi, Trình Mặc trực tiếp kéo Triệu Lập Đông đến bên cạnh thăm vấn.

“Bánh bao nhỏ, việc này có liên quan đến nàng đi?”

Nào có chuyện khéo như vậy chứ, toàn bộ chó đều chạy đến đây, Phong Đình không kịp mặc quần áo bị dọa sợ mới dỉnh lên người Vương Hỉ Bảo.

Nàng lập tức thề thốt phủ nhận, “Thật sự không phải ta làm, ta chỉ nghe thấy nàng hát nên qua đây nhìn một chút thôi, mọi chuyện khác đều không liên quan đến ta.”

Về mặt Trình Mặc hoài nghi, “Thật vậy ư? Nàng không sai Xuất Gia Nhân dẫn chó tới đây?”

“Trời đất chứng giám! Đó đều hoàn toàn do con chuột thôi đó hành động, không liên quan gì đến ta cả.” Triệu Lập Đông đáng thương tội nghiệp nói: “Sao ta có thể tính kế Phong Đình được chứ!”

“Xuất Gia Nhân còn có khả năng này ư? Còn biết giúp Phong Đình se duyên?”

Khiến hấn có thể thuận lý thành chương thoát khỏi quấy nhiễu của Phong Đình.

Náng chớp mắt với hấn mấy cái, thân thiết nói: “Nó vốn vô cùng thông minh mà, nó cũng chẳng giúp chàng se duyên sao?”

“Nói cũng đúng.” Hấn thật sự không có cách nào phủ nhận điều này.

Bánh bao nhỏ này của hấn nếu nghiêm túc suy xét, coi như cũng do Xuất Gia Nhân đi ăn trộm đưa về.

Xem ra Xuất Gia Nhân nhà hấn cũng vô cùng đặc biệt, chẳng những ăn chay mà còn có thể làm mai nữa!

Lúc này Xuất Gia Nhân đã thành công thoát khỏi con chó hung dữ, chạy về chỗ nàng, nhảy lên vai nàng với dáng vẻ vô cùng kiêu ngạo đặc ý.

Nàng vươn tay vỗ vỗ nó, trong lòng thầm nghĩ: Làm tốt lắm, chờ một chút nhất định sẽ thưởng người một miếng bánh lớn.

Có sủng vật thông minh lanh lợi, thay chủ nhân suy nghĩ như thế này, nàng đúng thật là rất may mắn!

Hết